

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΣΠΙΘΕΣ ΣΤΗ ΣΤΑΧΤΗ

•

1940

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Στό ερημικό καί ξώμερο
της Νιότης μου καλύβι
σβυσμένη απόμεινε η φωτιά-
μά η στάχτη Σπίθες κρύβει.

Κηφισιά 1934 – 1940

▪

Άβιαστα, αργά, σταλιά – σταλιά,
παίρνε νερό της βρύσης :
από νερά στεκούμενα,
ψυχή μου, μή γεμίσεις.

▪

Αγάπες μου, άν το χώμα σας
το σκιώνουν κυπαρίσσια,
μένετε νιές κι' αθάνατες
στης μνήμης μου τά Ηλύσια.

■

Αγάπη μου κι' αγάπη σου,
στη θάλασσα αν τις ρίξουν,
μολύβι ή μια κ' ή άλλη φελός,
ποτέ τους δέ θα σμίξουν.

■

Αγάπης μου μήλο σου ριξα.
Το πήρες με λατρεία
και τό σφιξες στά στήθη σου –
κ' έγιναν μήλα τρία.

10

■

Αδέρφια – κ' έχουν ξέχωρα
ψεγάδια και στολίδια :
Τάχα μπορείς σέ μιά μηλιά
δυό μήλα νά βρης ίδια ;

■

Τιθωνός

Αθάνατο έκαν' ή θεά
τόν αγαπητικό της.
Άδωρο δώρο : του άφησε
το γέραςμα της νιότης.

■

Αϊτόπουλα, πού δε θωρούν
τόν ήλιο θαρρεμένα,
τά διώχνει η μάννα απ' τη φωλιά
σάν ντροπιασμένη γέννα.

■

Ακούοντας τήν Α τ έ λ ε ι ω τ η
του Σούμπερτ Σ υ μ φ ω ν ί α,
θυμουμαι τόν ατέλειωτο
του Πλάτωνος Κ ρ ι τ ί α.

■

Αμάραντα στήν αμμουδιά
του μενεξέ έχουν κάτι.
Κριμα, πού δρόσο κ' ευωδιά
τά στέρεψε τό αλάτι.

■

Ανάβει η Αγάπη τή φωτιά
κ' η Λησμονιά τη σβήνει :
στο χέρι η μια δαυλί κρατεί
κ' η άλλη κρατεί λαγήνι.

13

■

Ανάμεσα μας κάρφωσε
στή γη της Μοίρας χέρι
τό αστραφτερό κι' αμάτωτο
του χωρισμού μαχαίρι.

■

Αν απ' τ' Ωραίο, πού αγάπησες,
κά τι δικό σου κάνης,
ζημιά σου ειν' ότι κέρδισες :
κά τι απ' τ' Ωραίο τό χάνεις

14

■

Άν έχη μάτια ο σκύλος μου
πιο δυνατά πλασμένα,
θά βλέπη κι' άστρα πίο πολλά
στον ουρανό από μένα.

▪

Αν ήσουν Μούσα, όπως σέ λέν,
Σαπφώ, δε θά πονούσες :
τους άλλους κάνουν νά πονούν
απόνετες οι Μουσες.

15

▪

Αν πήρες απ' τη θάλασσα
νερό κ' ένα λαγήνι,
τήν έκλεψες : λιγώτερο
νερό της μείνη.

▪

Άν τής Ζωής η δύναμη,
γεννήτρια καί χαλάστρα,
μάς ήρθε απ' άλλο άστρο στή γή,
τάχα γυρίζει στ' άστρα ;

16

▪

Άν τον Παράδεισο έχασες,
τ' αμαρτημά σου αιτία.
Να τόν ξαναβρής, άνθρωπε,
Ζητάς στήν αμαρτία ;

■

Απόνετη μὴν τη θαρρῆς
Καρδιά, πού χει γεράσει :
Σωρό τή στάχτη όπου θωρῆς
Φωτιά θα χη περάση.

17

■

I. A.

Από τό χρόνο, πού ρχεται,
δέ θέλω καμμία χάρη :
να μη μου δώση τίποτε –
μά καί νά μή μου πάρη.

■

Απρίλη, ρίξε δύο νερά,
τό χώμα νά ποτίσουν :
τά χελιδόνια δέν μπορούν
μέ γή ξερή νά χτίσουν.

18

■

Απ' τὰ συντρίμμια τού Ιερού
κανείς ποτέ μήν πάρη :
άν ξαναχτίσουν το Ιερό,
θα λείψη ένα λιθάρι.

■

Απ τή στεριά στό πέλαγος
κάτι μακρὰ αντικρίζει,
Τί βλέπει ; κάτι, πού έφυγεν,
ή κάτι, πού γυρίζει ;

19

■

Απ' τή χιονιά καλόγραμμα
καί κατάσπηρη η Πεντέλη,
λές νά μάς δείξη ολόγυμνη
τά μάρμαρα της θέλει.

■

Απ' τό κορμί ξερής φτελιάς,
βαρκούλα, ακέρια βγαίνεις,
σάν μάννας πεθαμένης.

20

■

Απ' τον αντίλαλο ή φωνή
σου ρχεται πίσω πάλι,
κ' εσύ θαρρείς, πώς σ' άκουσαν
καί σ' αποκρίνονται άλλοι.

■

Απ' το νερό, πού νίφτηκαν
τά χέρια τού Πιλάτου,
κοκκίνισαν στον κήπο του
τ' άσπρα τριαντάφυλλα του.

21

■

Απ' το ποτήρι, πού κρατείς,
μεθάς χωρίς να πίνεις :
τό τórνεψ' ο τεχνίτης του
στά θεία στήθη τής Φρύνης.

■

Απ' τού βουνού τό ακρόκορφο,
μέ μάτια πλανεμένα,
βλέπω τ' αστέρια γύρω μου
πιό χαμηλά από μένα.

22

■

Αρματωμένο έχει ο σοφός
τό μάτι – όχι τό χέρι –
καί κόβει επτά φορές τό φώς
μέ κρύσταλλο μαχαίρι.

■

Αρχή καί τέλος – δυό φιλιά –
του ονείρου σου τού πλάνου :
τό πρώτο ενός κατακτητή
καί τ' άλλο . . . ενός ζητιάνου

23

■

Αρχή και τέλος τής ζωής
τό άστρο τής Αφροδίτης :
πρώτη μου αγάπη Αυγερινός,
στερνή μου Αποσπερίτης.

■

Ας μήν ποθούμε σήμερα
τό τί ήμουν και τό τί ήσουν :
Τά πήρε ο Χρόνος κ' έζησαν
όσο άξιζαν νά ζήσουν.

24

■

Άτυχη αγάπη, μά πιστή,
τόν πόνο της δέ λέει :
σέ μιά εκκλησούλα σφαιλιστή
καντήλι άσβηστο καίει.

■

Αυγερινό σέ γνώρισα,
τώρα είσαι Αποσπερίτης :
άλλαξες το όνομα, όχι φώς,
άστρο τής Αφροδίτης.

25

■

Αφίλητοι αγαπήθηκαν . . .
Ξαναϊδωθήκαν γέροι . . .
Καί τότε, πρώτη του φορά,
τής φίλισε το χέρι.

■

Αχώριστέ μου σύντροφε,
κι' όσον καιρό είχες λείψη,
κοντά μου σέ είχα στή χαρά,
κοντά σου ήμουν στή θλίξη.

26

■

Βαρυά κατάρα τού πρεπε,
νά μείνη χωρίς φύλλο
τό άνομο δέντρο τού Σταυρού,
κ' έγινε – Τίμιο Ξύλο.

■

Δηϊδάμεια
Βασιλοπούλα Σκυριανή,
κρύψ' το – άλλος δέν το ξέρει –
πώς σου φερε μάννας καϋμός
τόν Αχιλλέα για ταίρι.

27

■

Βλέπουν τά μάτια ονειράτα,
πού δέν τά λέν τά χείλη,
δέ ζωγραφίζει ή πινελιά ;
δέ γράφει τό κοντύλι.

▪

Γενιών μυριάδες θάφτηκαν
στή γή, πού θά θαφτούμε,
κ' είναι κοκκάλων θρύμματα
τό χώμα, πού πατούμε.

28

▪

Γιά νά σαι φταίστης στή ζωή
πολλές φορές σού φτάνει
κάτι, όχι γιατί τό κάνεις –
γιατί δέν τό χεις κά ν η.

▪

Γιά νά χαρής τή μυρωδιά
μή σπάσης τό κρυστάλλι :
Μέ βία ν ανοίξης μιά καρδιά,
μή θέλεις. – Κλείσ' την πάλι !

29

■

Γιά πές μού ονειρομάντισσα,
τ' όνειρο τί σημαίνει ;
κερί άναψα καί σβύστηκε.

- Μια αγάπη απαρηνημένη

■

Θέτις

Γιά πού, δελφίνια ; - Φέρνουμε
σέ μιάς θεάς αγκάλη
τή δόξα καί τόν έρωτα
στό Σκυριανή ακρογιαλί.

30

■

Γιά τά φτερά περήφανο
σάν είδε τό παγώνι,
τού δοσε ό θεός
όρνιου φωνή,
μήν πολυκαμαρώνη.

▪

Γιατί η καμπάνα θλιβερά
καί στίς χαρές σημαίνει ;

- Μές' στην καμπάνα μιά θεά
βογκά χαλκοχυμένη.

31

▪

Γιατί, τρυγόνι, στή φωλιά
θρηνείς κάθε σου γέννα :

- Καί τά νεογέννητα πουλιά
τά κλαίω σά σκοτωμένα.

▪

Γιά τό παρμένο κλάψε τον,
για τό δοσμένο του όχι :
τό πού χει πάρη τό χασε,
τό πού χει δώση τό χει.

32

■

Γίνεται τ' Αύριο Σήμερα
κι' ό τι ήτον Χτές παλιώνει.-
Πού νά βρω τό Παντοτινό
τ' Ωραίο, πού δέν τελειώνει ;

■

Γλυκέρα, στέφανα έπλεκες,
τεχνίτρα στά λουλούδια, -
Τά λόγια, έχομε τέχνη μας,
νά πλέκωμε τραγούδια.

33

3

■

Γύρω απ' τή νεραιδόλευκη
τού Κύκνου περηφάνεια
στή λίμνη οι Πάπιες : γύφτισσες
μέ παρδαλά φουστάνια.

■

Γύρω στό λιοβασίλεμα
σύννεφα σωριασμένα :
μέσα σέ φλόγας πέλαγο
νησιά φλογοκαμένα.

34

■

Δέν είναι αγρίμι τού βουνού
μαχαίρι νά τό γδάρη –
μόνο μέ νύχι Λιονταριού
γδέρνεται τό Λιοντάρι.

■

Δέν είν' ή Τέχνη μου βωμός
μέ μιά λαμπάδα ακέρια,
μά είν' εκκλησιάκι ταπεινό
μ' εύλαβικά αγιοκέρια.

▪

Δέν έχει η Τέχνη ζυγάρια
καί πήχη – κ' είν' ωραία
τόσο ένας Παριανός Ερμής
όσο μιά Ταναγραία.

▪

Δέν πλέκει άφθαρτα στέφανα
δόξας μιά μέρα μόνον :
φύλλο με φύλλο δένονται
στό πέρασμα τών αιωνίων.

▪

Δέντρα άσειστα πουλιά άφωνα,
χωρίς νερό βρυσούλα,
σά δάσος τού παραμυθιού . . .
Πού είν' ή Βασιλοπούλα ;

■

Δέ σου παινώ τά κάστανα
τής κεφαλής πλεξίδια,
μήν τά ζηλέψει ή Αθηνά
καί σου τα κάνη φίδια.

37

■

Δέ φτάνεις τή φωνή αηδονιού,
λένε στόν Καλογιάννο.

- Γι' αυτό σωπαίνω, όταν λαλή :
ξέρω πώς δέν το φτάνω.

■

Διαμάντι κόβει τού γυαλιού
χαράζοντας τήν όψη :
Διαμαντοχάραχτη καρδιά,
ποιά μάτια σ' έχουν κόψη ;

38

■

Δράκων γκρεμός κι' αντρίκυ του
κάστρο τών Δράκων όχτος
καί κάτω Δράκων ρόχασμα
τού καταρράχτη ο ρόχτος.

■

Δύναμη παίρνουν τά κλαδιά,
πολλά μαζί δεμένα,
μά όσα κλαδιά καί νά δεθούν,
κορμό δέν κάνουν ένα.

39

■

Δυό συνωμότες, πού κρατούν
κρυμμένα τ' άρματα τους,
δυό μάτια κρύβουν τίς ματιές
μές' στά ματόκλαδά τους.

■

Δυό χαραγμένα ονόματα
στόν πλάτανο – τί κρίμα !
τά δυό τά σκέπας' ο κισσός
σά νά σκεπάζη μνήμα.

40

■

Εγώ πρωτόπια τό κρασί
στ' ανέγγιχτο κρυστάλλι.
Τί τάχα, άν τ' αποτιπόματα
τώρα τά πίνουν άλλοι!

▪

Είμ' ό φτωχός βασιλικός
καί δέ θά μέ γνωρίσης
από ψηλά θεωρώντας με. –
Σκύψε νά μέ μυρίσης!

41

▪

Είναι πλανεύτρα η σιγαλιά
καί μύριους δόλους πλέκει :
Βουβό περνά τό σύννεφο,
μά κρύβει αστροπελέκι.

▪

Είν' η αγάπη μου πολλή
κ' είν' η ζωή μου λίγη.
• Δέ θά χαθή η αγάπη σου,
μέ τήν ψυχή θά φύγει.

42

■

Είν' ομορφιές, πού χέρονται
τά μάτια μας μονάχα :
Πιθύμησα ένα σύννεφο
ποτέ δικό μου νά χα ;

■

Είπαν τά ρόδα τ' Απριλίου
στά ρόδα τού Χειμώνα :

- Ρόδων θωρία έχετε κ' εσείς –
τήν ευωδιά εμείς μόνα.

■

Είπα στ' αυτιά μου : Άκουσε το!
Κ' είπα στά μάτια : Ιδήτε!
Κ' είπα στά χέρια Άγγιξε το!
Στά χείλη : Μήν το πήτε!

■

Είπα στό Δέντρο : - Ό πέλεκας

δέ σ' άφησε χαράκι –

τό Σίδερο τό στόμωσες,

μά τρέμε τό Σαράκι.

44

■

Είπε μιά πέτρα στ' άχυρο :

- Σκουπίδ' είσαι τ' ανέμου !
- Φτερά μού δίνει ό άνεμος.
Πετάς εσύ ; για πέ μου !

■

Είπ' ή Γαζία στή Λεμονιά :

- Σάν τί σε ξεχωρίζει,
πού λέν πώς είσ' από γενιά ;
- Κ' η ρίζα μου μυρίζει.

45

▪

Είπ' η Ελένη : Χτύπα με !
καί ξέστηθη εκαρτέρει. –
Μενέλαε, τήν αντίκρισες . . .
κ' έρριξες τό μαχαίρι.

▪

Είπ' η Χελώνα στόν Αϊτό :

- Πάρε κ' εμένα στά ύψη!
- Πλάστηκες γιά νά σέρνεσαι,
τό πέταμ' ας σου λείψη.

46

▪

Είπ' ο σοφός : Στά τωρινά
θωρώ καθρεφτισμένα
καί τά παλιά καί μέλλοντα,
γιατί όλα κάνουν ένα.

▪

Είπ' ο σοφός : Τό πιά μικρό
θά χη μικρότερο άλλο,
κι' από τό μεγαλύτερο
θά ναι καί πιά μεγάλο.

47

■

Εκείνος, πού δέν τού λαχε,
δέν το καταλαβαίνει.
τ' είναι η φωνούλα ενός πουλιού
στήν ερημιά ακουσμένη !

■

Εκεί, πού αγάπησες, μπορείς
καί πάλι ν' αγαπήσης.
Στόν τόπο, πού αγαπήθηκες,
ποτέ σου μή γυρίσεις.

48

■

Ένα ροδόκρino άνθησε
μέσα σέ κάκτου αγκάθι,
μά γνώρισε τό λάθεμα
κι' ανήμερα εμαράθη.

■

Εν' άστρο απ' τά μεσουύρανα
κυλά στή γή σβυσμένο,
σάν άστρο αμαρτωλής γενιάς
απ' άλλ' άστρα διωγμένο.

49

■

Ένας τυφλός ανάβλεψε.

- Για ιδές τά ωραία τού κόσμου !
Κ' είπε : - Έτον ομορφότερος
ο κόσμος ο δικός μου.

■

Έρμο εκκλησάκι είν' η καρδιά
στά στήθη μου χτισμένο :
κάθε τραγούδι ένα κερί
στή χάρη σου αναμμένο.

50

■

Έρριξα πέτρες στή Μηλιά
κι' αυτή μου ρίχνει μήλα –
Νά σέ χαϊδέψω θέλησα,
καί μέ δαγκάνεις, σκύλλα !

■

Εσ' είσαι η πρώτη λύπη μου,
κ' εσύ η στερνή χαρά μου :
στά χείλη γέλιο μού φερεις,
δάκρυ στά βλέφαρά μου.

51

■

Έτσι η ζωή της τέλειωσε :
Γερμένη στή θερμάστρα
κερένια η Κούκλα κ' έλιωσε . . .
Κι' ο τάφος της ; Μιά γλάστρα.

■

Έχει χαρές και τό βιολί. –
Τό βιολοντσέλλο μόνο
κλαίει πάντα απαρηγόρητο
κάποιον κρυφό του πόνο.

52

■

Ζήλεψε τούς αμέθυστους ,
πού φόρεσαν τά ρείκια,
κ' έβαλ' ο Αρκουδόβατος
κοράλλια σκουλαρίκια.

■

Η Άνοιξη τού Χινόπωρου
τού είπε : - Άνανθο σ' αφήνω.
- Τις ομορφιές απ' τ' άνθη σου
- στά φύλλα εγώ τις δίνω.

53

■

Η Αρμονία γεννήθηκε
κόρη της Αφροδίτης
καί μιά φωνή όλων τών πουλιών
είπε τή γέννηση της.

■

Η Θάλασσα είπε στή Στεριά :
- Δε θέλω νά κρατήσω
κορμιά πνιγμένων σου παιδιών.
Καί τής τά δίνει πίσω.

54

■

Η Καλωσύνη λέει τό Ναι
κ' η Δύναμη λέει τ' Όχι :
Πιάνετ' η Τσίχλα – ο Ξέφτερας,
πιασμένος, σπά τό βρόχι.

■

Η καμαρούλα σου αδειανή,
ξεστόλιστη, μού εφάνη
νυφούλα, πού τής μάδησαν
τό νυφικό στεφάνι.

55

■

Η κάμπια είπε : - Κι' άν μοιάζωμε,
σκουλήκι, τί θά γίνης ;
θά γίνω πεταλούδα εγώ,
σκουλήκι εσύ θα μείνης.

■

Η καταδίκη ανώφελη
κι' ο θάνατός του απάτη –
κ' έγιν' αθάνατο νερό
τό κώνειο τού Σωκράτη.

Η Κορίννα άν σέ νίκησε,
 Πίνδαρε, στόν αγώνα,
 πάλαιψαν καί τά μάτια της,
 όχι τά χείλη μόνα.

■

Η κουκουβάγια κρύφτηκε,
 βουβή ή φωνή τού γκιώνη :
 φεγγάρι Αυγούστου ξάστραψε –
 θαρρούν πώς ξημερώνει.

■

Ηλέκτρα καί Χρυσόθεμις,
 Ισμήνη κι' Αντιγόνη :
 τ' αταίριαστα κι' αντίγνωμα
 ποιά μοίρα τ' αδερφώνει ;

■

Η Σφήκα μέ τή Μέλισσα
δέ μοιάζει, όσο κι 'αν θέλη :
Κεντρί πώς έχει, τάχα τί ;
μπορεί νά κάνη μέλι ;

58

■

Ήταν τά ρόδα κάτασπρα.
Πήγες νά κόψης ένα.
Σ' αγκύλωσαν. Τά μάτωσες.
Κ' έμειναν ματωμένα.

■

Θάμα : απ' τού πεύκου τόν κορμό
ξεκόλλησε μία φλούδα.
Δέν έπεσε, φτερούγισε
κ' έγινε πεταλούδα.

59

■

Θέλεις νά πάς σ' άλλη κορφή ;

Κατέβα, ανέβα πάλι :

Μόνο τ' αϊτού τό πέταμα
περνά απ' τή μιά στήν άλλη.

■

Θεόκριτος – διπλόφωνος
τού τραγουδιού τεχνίτης :
μέσ' στή φλογέρα του έσμιξε
κ' η λύρα τή φωνή της.

60

■

Θνητό νά κάνη βασιλιά
χρυσή κορώνα φτάνει,
μά μόνο ένας θεός φορεί
τό Ακάνθινο Στεφάνι.

■

Κάθε κορφή, πού πάτησα,
χτίζω ένα καταφύγι
κι' ο νούς μου τά κλειδιά κρατεί
κι' όποιο θελήσω ανοίγει.

61

■

Κάθε πουλί γλυκολαλεί
τώρα, πού ζευγαρώνει,
καί τό σπουργίτι τό άμοιρο
θέλει νά γίνη αηδόνι.

■

Κάθε φλογέρα ο πόνος του
τή σπά, πού την αγγίζει.
Φλογερά σίδερο έκανε –
φυσσώντας τό ραγίζει.

62

■

Καί για μεγάλα νοήματα
μικρό τραγούδι φτάνει :
κι' απ' τή Μαγνόλια η μέλισσα
δυό στάλες μέλι κάνει.

■

Καινούργιο χρόνο κι' άν τόν λέν,
τ' όνομα τί σημαίνει ;
Κάθε καινούργιος πιό παλιός
κ' εμείς πιό γερασμένοι.

63

■

Καί τά συντρίμια ενός βωμού
γιορτάζουν τόν Απρίλη :
τό μάρμαρο ξελέπισε
κι' άνθησε χαμομήλι.

■

Καί τά διαμάντια κάρβουνα,
Μαχαραγιά καί Κροίσε :
Καφέ μέ τά διαμάντια σου
να ψήσης, άξιος είσαι ;

■

Λουκ. κδ' 31

Καί φτάσατε στους Εμμαούς
χωρίς νά Σε γνωρίσουν.
Μόνο, όταν έκοψες ψωμί,
κατάλαβαν πώς ήσουν.

■

Καμμιά θωριά ξεχωριστή
δέ μας τό φανερώνει,
μόνο η φωνή του άμ' ακουστή
γνωρίζεται τ' Αηδόνι.

Κάτω από φλόγες κούμαρα
σέ κουμαριάς κλωνάρια

στό χώμα ανθούν οι κυκλαμιές,
χλωμόφωτα λυχνάρια.

■

Κάτω απ' τή χέρσα άκαρπη γή,
πού την πατείς διαβάτης,
κάποτε κρύβει μιά πηγή
τά ολόδροσα νερά της.

67

■

Κεράσια μάζεψαν οι Δυό. –
Ποιός νά τους τά μοιράση ;
Στόμα μέ στόμα τά φάγαν
από μισό κεράσι.

■

Κερί παπά, πού φώς σέ φώς
σκορπά μες' στό σκοτάδι,
σκορπά τά λόγια του ο σοφός
στ' ανθρώπινο κοπάδι

68

■

Κί' άλλους πολλούς, σάν τόν Ισαάκ,
ο δόλος έχει φέρη,
φωνή Ιακώβ ακούοντας
ν' αγγίζουν Ησαύ χέρι.

■

Κί' άν είσαι σιδερόκαρδη
κ' είσαι μαρμαροστήθα,
τά δυό μαζί σπιθοβολούν :
κάθε ματιά σου σπίθα !

69

Κί' άν μάς χωρίζη πέλαγος,
πετούν σάν περιστέρια
κί' απάνω από τά κύματα
σμίγουντά δυό μας χέρια.

■

Κί' άν μύρια κάστρα, Αλέξανδρε,
νικώντας έχεις πάρη,
τού Διογένη απόρθητο
κάστρο είναι τό πιθάρι.

70

■

Κί απ' τίς ψηλότερες κορφές
τής δόξας σας, Αθήναι,
του Αισχύλου τό θείο μέτωπο
κορφή ψηλότερη είναι.

■

Κ' οί τόποι έχουν τή μοίρα τους :
τού ενός η μοίρα γράφει
να γίνη δόξας σύμβολο
κι' άλλος . . . μένει χωράφι.

71

■

Κί' όσα έχει χάση η θύμηση
μένουν στό νού κρυμμένα :
Τ' άστρα τή μέρα αθώρητα,
δέν είναι άστρα σβθσμένα.

■

Κί' όταν δειλιάζη ο λογισμός,
έχει η καρδιά μας θάρρος :

κοιμάται ο φαροφύλακας,
μά ξαγρυπνάει ο φάρος.

72

■

Κι' όταν θαρρής, πώς δέ μιλεί
τό στόμα μου κλεισμένο,
βάλε τ' αυτί σου στήν καρδιά
κι' άκουσε ό τι σωπαίνω.

■

Κόκκινη ζώνη ζώστηκες
τ' αγριάμπελο στή μέση
καί κόκκινο, από κουμάρα,
στεφάνι έχεις φορέση.

73

■

Κοντά στό γυφτοκάλυβο
τρίψηλο κάστρο στέριο. –
Σεισμός ! Τό κάστρο σώριασμα
καί τό καλύβι ακέριο !

■

Κοπάδια κύκνοι αργοπερνούν –
βοριάς τούς ξανεμίζει.
Πέφτουν στή γή άσπρα πούπουλα
καί λέμε, πώς χιονίζει.

74

■

Κοπαδιαστά τά σύννεφα
στής Πάρνηθας τή ράχη :
πρόβατα αργοπερπάτητα,
πού βοσκούν ό τι λάχη.

■

Λαμπρά διαμάντια στό λαιμό
φορείς : Καμάρωνε τα
πριν γίνουν στάλες αίματος,
Μαρία Αντουανέτα !

75

■

Λιγόζωη τήν αγάπη σου
τήν έπλασαν οί Μοίρες :
μ' ένα φιλί τήν έδωσες,
μ' ένα φιλί την πήρες

■

Λόγια σοφά – βαθιά νερά.
Φυλάξου από τό λάθος :
Τό θόλωμά τους σέ πλανά
καί τό νομίζεις βάθος.

76

■

Μαζί μέ τά πρώτ' άστρα ανθούν
τά γιασεμιά στή γλάστρα :
Τ' άσπρα είναι γιασεμιά γής άστρα.

■

Μαζί, περνώντας τής ζωής
τό δρόμο τόσα χρόνια,
πατήσαμε τού Μάη ανθούς
καί τού Γενάρη χιόνια.

■

Μάνα καί κόρη : δυό γενιές
διπλόχαρο ζευγαρί ,
καρπός κι' άνθος στής δίφορης
τής λεμονιάς κλωνάρι.

■

Μαντίλια τόν ξεπροβοδούν
απ' τού γιαλού τήν άκρη :
τής φίλης σείεται ευωδιαστό,
τής μάνας πλέει στό δάκρυ.

■

Μαργαριτάρι άν έσπειρα,
τό σπόρο παίρνω πίσω.
Σπειριά σιτάρι άν έσπειρα,
χωράφι θά θερίσω.

■

Μαργαριτάρια τού λαιμού –
σκόρπισαν πρίν τά βάλλω.
Τά μάζεψα, τά μέτρησα.
Λείπει τό πιό μεγάλο.

79

■

Μαρμάρينو άγαλμα : χαρά
στού Ποιητή τό μάτι.
Περνά ο Σοφός μέ τό σφυρί
καί κόβει ένα κομμάτι.

■

Μάρτης! – Ανθούν στίς μυγδαλιές
τ' αναλιωμένα χιόνια
καί καρτερούν άδειες φωλιές
νά ρθούν τά χελιδόνια.

80

■

Μάρτης : πρώτη, χιονόφτερη
πετά μιά πεταλούδα
καί πρωτοκόρη τής χιονιάς
ανθίζει η Πασχαλούδα.

■

Μάτι κι' αυτί έχει θρόνους της
ή Τέχνη – μά τό ξέρει
πώς τό στερνό της σύνεργο
μόνον ες' είσαι, χέρι.

81

6

■

Μέ δαχτυλίδι σφράγισες
τού φίλου σου τά χείλη,
γιατ' ήξερες, Αλέξανδρε,
πώς φλυαροί είν' οι φίλοι.

■

Μέ θάμπωσε τού φεγγαριού

τό φώς, λέει η νυχτρερίδα.

- Καί γιά τόν ήλιο τί θα πής ;
- Ήλιο ποτέ δέν είδα !

82

■

Με Κουκουβάγια συντροφιιά

δέν κάνει Περιστέρι :

τού ήλιου το φώς έχει χαρά

κ' εκείνη τό νυχτέρι.

■

Μέ λέν – δέν είμ' Αθάνατο.

Δεντράγκαθο πλασμένο,

τό πίο μεγάλο άνθος τής γής

ανθίζω . . . καί πεθαίνω.

83

■

Με περιφάνεια καί ντροπή
βλέπω, γυρνώντας πίσω ,
πόσο ήσουν άξια – ανάξιος
εγώ – νά σ' αγαπήσω.

■

Μέσ' απ' τό λάκκο τού Σταυρού
φύτρωσα κ' ευωδιάζω ,
μ'άγιασε τό αίμα τού Χριστού
κι' ό τι ραντίσω αγιάζω.

84

■

Μέσα σέ δυό χιλιόχρονα
πώς έφτασες περνώντας ,
τής Αθήνας χαμόγελο
στά χείλη τής Τζοκόντας!

■

Μέσ' στό σωρό τών σκουπιδιών
μοσχοβολούν δυό κρίνοι ,
καί στ' αργαστήρι τού χαλκιά
λαλεί ένα καναρίνι.

■

Μέσ' στό τρεχούμενο νερό
μιά πεταλούδα επνιγή :
βαρκούλα , τό άψυχο φτερό
λευκό πανάκι ανοίγει.

■

Μέσ' στού Οδυσσέως τά δύστυχα
τά χρόνια ποιός θά βάλη
τά εφτά χρόνια , πού πέρασε
σέ μιάς θεάς αγκάλη!

■

Μέσ' στού τρεχούμενου νερού
τ' απόξερο τ' αυλάκι
σέρνονται οί πλατανόριζες
σάν ξεθαμμένοι δράκοι.

■

Μέ τ' άστρα σμίγει εκεί ψηλά
καντήλι σ' άγιο βράχο,
κι άν σβήση τ' άστρα η συννεφιά ,
φέγγει άστρο αυτό μοναχό.

87

■

Μέ τής ζωής τό βράδιασμα
ξυπνούν μιά – μιά στό νού μας
γλυκόφωτες οί θύμησες :
αστέρια τ' ουρανού μας.

■

Μέ τίς παλιές μου θύμησες,
αμάραντα βοτάνια,
στής Λησμονιάς τά μνήματα
πλέκω άφθαρτα στεφάνια.

88

■

Μέ τούς αυλους της, πού άφησε
στά χέρια τόν Μαρσία,
ξεχώρισεν η Αθήνα
τήν Τέχνη απ' τή Σοφία.

■

Μ' έχουν πορτιέρη φυλακής
σκλάβο αλυσοδεμένο :
Τήν πόρτα ανοίγω, άλλοι νά βγούν,
κ' εγώ σφάλω – καί μένω.

89

■

Θ.Χ

Μή θές νά φτάσης σέ κορφές,
τή μοναξιά άν φοβάσαι :
όσο ανεβαίνεις πιό ψηλά,
τόσο πιό μόνος θά σαι,

■

Μή λές τό κρίνο τού γιαλού
διωγμένο από τή μοίρα :
τή θάλασσα έχει κάμπο του,
δροσιά του τήν αρμύρα.

90

■

Μή μου περηφανεύεσαι !
στή Λύρα λέει η Φλογέρα.
Τ'είσαι ; παιγνίδι τών χειρών
κ' 'εγώ ή φωνή τού αγέρα.

■

Μήν πής φτωχό τόν Ποιητή :
Κι''αν όλη η γή τού λείψη,
τού φτάνει τόση, όση πατεί,
για ν'ανέη στά ύψη.

91

■

Μιά Αρκούδα Γύφτων ξέφυγε.

Λευτέρη δέν αγριεύει.
Τήν τρέμουν όλοι άμα τή δούν
κ' εκείνη . . . τούς χορεύει

■

Μιά λαμπυρίδα ασάλευτη
στή χλόη άστρο τήν είδα :
Τάχα κ' ένα άστρο στό Άπειρο
τ' είναι ; μία λαμπυρίδα.

92

■

Μιά πεταλούδα φίλησε
τού γιασεμιού τό στόμα :
Η πεταλούδα πάει ψηλά . . .
τό γιασεμί στό χώμα . . .

■

Μία σιταρήθρα από ψηλά
πέφτει πρίν τη σκοτώσω :
Γεράκι τήν κυνήγησε
κ' ήρθε νά τη γλυτώσω.

93

■

Μικρό μυρμηγκι, σέρνοντας
έν' άχυρο μέ μόχτο,
τό ρίχνει άρκα στό νερό
καί πάει στόν άλλον όχτο.

■

Μικρούλα αράχνη αχνόφωτη
στόν ήλιο ανεμιστή :
μαργαριτάρι κρέμεται
σέ μία χρυσή κλωστή.

94

■

Μίση κι' αγάπες πώς χωρούν

μέσ' στην καρδιά τήν ίδια;

- Τά περιστέρια στίς σπηλιές
δέν κατοικούν μέ φίδια ;

■

Μονάχος, όχι σέ σπηλιά,

πού τό κορμί θά σκύψη.

Μονάχος, ναι , μά σάν αϊτός :

απάνω απ' όλα – στά ύψη !

95

■

Μοσχοβολά κάτω απ' τη γή

τ' αγέννητο χορτάρι

και σκά απ' τη γή, της γης αυγό,

το πρώτο μανιτάρι.

■

Μοσχοβολά τ' αγιόκλημα,
το πεύκο βαρυσκιώνει,
μιά νυχτερίδα πέταξε,
μακρυά λαλεί τ' αηδόνι.

96

■

Μου γράφεις : « “Όπου διάβαινες
πατώ τ' αχνάρια εκείνα.»
Που νά ξερα απ' το διάβα μου
πώς θά φυτρώσουν κρίνα !

■

Μπορεί καθένας νά τό πή
τίς ώρες πού νυστάζει :
- Γλυκός πού θα ναι ο θάνατος
άν μέ τόν ύπνο μοιάζη.

97

■

Μπροστά σέ πρωταγάπητης
καρδιάς τήν πόρτα άν είσαι
χτύπα ελαφρά καί θ' ανοιχτή,
κ' έμπα και πάλι κλείσε !

■

Σάν τού Λουκιανού

Μωρός, πού μέσ' στόν ύπνο του
τόν έτρωγαν οί ψύλλοι,
- Τώρα, είπε, δέ με βλέπετε !
Κ' έσβησε το καντήλι.

98

■

Να ήταν δαχτυλιδόπετρες
τα μάτια, να σκαλίσω
τ' Ωραίο στις δυό τίς κόρες τους
κ' ύστερα – να τα κλείσω.

▪

Ναί, σ' άξιζε της Ιερής
Ελιάς χλωρό στεφάνι :
των αηδονιών μας έμαθες
τη γλώσσα, Αριστοφάνη !

99

▪

Νύχτα, άν λαλήση πετεινός,
ο νους μου συλλογιέται :
Μπορεί ένας Πέτρος το Χριστό
κι' απόψε ν' απαρνιέται.

▪

Νύχτα.- Βροντά το σήμαντρο
κι' αντιλαλούν τα σμπάρα :
Των Χριστιανών Ανάσταση,
για τις φωλιές τρομάρα.

100

■

Ξένε, στη Νεραϊδόβρυση
μην πιής Νεραϊδονέρι :
για μια Νεράϊδα θ' αρνηθής
το πιο πιστό σου ταίρι.

■

Σάν τού Σιμωνίδη
Ξένε, φέρε το μήνυμα
στη Σπάρτη, που προσμένει.
Πες της : πιστοί στους νόμους της,
εδώ είμαστε θαμμένοι.

101

■

Ανδρέας Σενιέ
Ξενόφωνες οι κόρδες της
κ' ελληνόπουλα η λύρα
και το τραγούδι της στερνή
του Θεόκριτου κλήρα.

■

Οι δύο ζωές μας : δύο πουλιά,
πού τις αυγές χωρίζουν
και τα λιοβασιλέματα
στό ίδιο κλαδί γυρίζουν.

102

■

Οι δύο ζωές μας χώρισαν,
μά βρήκε η μιά την άλλη :
Χωρίζουν δύο τρεχούμενα νερά και σμίγουν πάλι.

■

Οι δύο Πλανήτες, χωριστοί
μες' στ' άλλα αστροστολίδια,
λάμπουν σά δύο μονόπετρα
της νύχτας δαχτυλίδια.

103

■

Οι θύμησες της νιότης μας
καρποί ξεροί λιασμένοι,
πού τους μασούμε της χιονιάς
τις μέρες γερασμένοι.

■

Οι παπαρούνες λυγρές
στον κάμπο σαν κοπέλλες
με πράσινα φορέματα
και κόκκινες ομπρέλλες.

104

■

Όλα τ' αηδόνια αν βουβαθούν,
θ' αντιλαλούν αιώνια
της Αντιγόνης τη φωνή
του Κηφισσού τ' αηδόνια.

■

Όλα τα στάχια η Προκοπή
κι' αν θερισμένα τα χη,
μα η σταχολόγα Υπομονή
πάντα θα βρη ένα στάχυ.